

Đàn Ngọc

Hàn Mặc Tử

Điệu Hàm Chương mai hoa còn rớt ngọc,
Xiêm nghê nàng ven vén để hương lay,
Nốc đi cho làn phấn điểm màu say,
Cho rung động toàn thân người rớm khóc.

Rồi muôn xuân đã nư chiều thốn thức,
Đều run lên như thể tắm hồn mơ.
Ai gieo chi thương tiếc giữa đường tơ,
Cho lỡ dở vang lên từng tiếng nấc!

Nguồn sáng lảng lờ đi trong sự thật,
Trong ảo huyền và trong cả mê ly.
Ai nở nào cắt nghĩa tới hàng mi:
Là ứ lại, là trào ra nước mắt.

Bằng trăm tiếng vẽ ra trăm màu sắc,
Với đôi tay này trút hết đề mê.
Dạ lan hương bùng nở cánh e dè,
Trong khúc nhạc rên đều hơi gió rớt.

Đàn ngọc đã rít lên chiều nả nót,
Tôi kêu rêu van khóc lạy nàng thôi!
Hãy uống đi cốc rượu ngấm đầy hơi,
Chạm chứa vị nồng say đêm hợp cần.

Nàng! Lạy nàng! hãy nghe tôi cầu khẩn:
Hãy khoan tay cầm lại trí tương tư,
Đang chờn vờn trong nguồn sáng ngất ngư,
Đang lướt lướt ở trong màu hoa lệ.

Trên cung bậc hăm mau niêm ngọc kể,
Với lòng run ngưng hết cả thanh âm,
Cho lửng lơ chơi với điệu phong cầm,
Cho tôi bớt bồi hồi trong một phút.